

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 71/2026-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/57/2025 z 23. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených podľa čl. 2 ods. 2 a ods. 3, čl. 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4, čl. 13 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3T/57/2025 z 23. októbra 2025.
2. Sťažovateľ napadnutý rozsudok k ústavnej sťažnosti nepripojil; pripojil odvolanie podané proti napadnutému rozsudku, žiadosť adresovanú Slovenskej advokátskej komore a žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
3. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa a informácií zistených ústavným súdom vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere deviatich rokov a štyroch mesiacov. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie 14. novembra 2025. O podanom odvolaní nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodnuté.

4. Sťažovateľ namieta, že záver o jeho vine konštatovaný v napadnutom rozsudku vychádza z arbitrárneho a mylného ustálenia skutkových okolností, čo má za následok zásah do jeho základných práv. Rozsudok považuje za nedostatočne a neadekvátne odôvodnený a založený na nesprávnom právnom posúdení skutku vychádzajúcom predovšetkým z nedostatočne vykonaného dokazovania, a teda z nenáležitého zistenia skutkového stavu veci, ktorý mal byť zistený bez dôvodných pochybností. Vyšetrovatelka počas prípravného konania rezignovala na splnenie povinnosti obstarávať dôkazy aj v prospech sťažovateľa. Obdobne počas hlavného pojednávania boli vykonávané len dôkazy svedčiace v neprospech sťažovateľa. Vykonávanie aj hodnotenie dôkazov bolo selektívne a arbitrárne. Obhajobou navrhnuté dôkazy neboli vykonané bez náležitého vysvetlenia, na základe čoho konštatuje aj zaujatosť sudcu. Skutkový stav bol ustálený v podstatnej miere na základe výpovede poškodenej, ktorej pravdivosť nebola dostatočne podopretá ďalšími dôkazmi. Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že jeho odsúdenie bolo čiastočne opreté aj o svedeckú výpoveď svedkyne, vo vzťahu ku ktorej bolo v minulosti vedené trestné stíhanie pre trestný čin krivého obvinenia, čo vypovedá o jej nedôveryhodnosti, na čo však v rámci hodnotenia tohto dôkazu nebol braný žiadny zreteľ zo strany súdu. Uložený trest považuje za neprimerane vysoký, a to vzhľadom na skutkový stav veci a poľahčujúce okolnosti, ktoré podľa sťažovateľa existujú na jeho strane.

5. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, resp. z príloh priložených k sťažnosti vyplýva aj namietanie pasívneho postupu ustanovenej obhajkyne, ktorá nerešpektovala pokyny sťažovateľa, ktoré sa týkali predovšetkým návrhov na doplnenie dokazovania, či už v štádiu prípravného, alebo súdneho konania. Poukazuje na nedostatočnú komunikáciu s obhajkyňou, jej permanentnú nepripravenosť na súdne pojednávania a nerešpektovanie jeho pokynu na podanie odvolania proti odsudzujúcemu rozsudku. Na základe týchto skutočností 20. novembra 2025 adresoval Slovenskej advokátskej komore návrh na začatie disciplinárneho konania.

6. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd „prešetril“ postup okresného súdu v jeho trestnej veci. Bližšie nešpecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

7. Ústavný súd poukazuje na to, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (IV. ÚS 151/2025).

8. Ústavná sťažnosť teda má byť podaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci, najmä všeobecných súdov. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (IV. ÚS 68/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 156/2023, IV. ÚS 448/2025).

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť nadriadený, teda krajský súd. O podanom odvolaní ku dňu doručenia ústavnej sťažnosti na ústavný súd rozhodnuté nebolo. Ústavnú sťažnosť je preto potrebné odmietnuť v celom rozsahu z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Nad rámec nevyhnutného vo vzťahu k nepriamo namietanému neplneniu povinností zo strany ustanovenej obhajkyne ústavný súd uvádza, že zo spisového materiálu nevyplýva, že by sťažovateľ v rámci prípravného konania alebo v rámci súdneho konania do času vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku podnikol akékoľvek kroky, ktoré by naznačovali jeho nespokojnosť v tomto smere. K uvedenému kroku pristúpil až 20. novembra 2025, keď adresoval Slovenskej advokátskej komore žiadosť o preskúmanie postupu obhajkyne. Prípadný nedostatočný výkon obhajoby nemôže ísť na vrub okresnému súdu, ktorý vzhľadom na prvotnú pasivitu sťažovateľa nemal o tejto skutočnosti žiadnu vedomosť. Pokiaľ sa sťažovateľ už od štádia prípravného konania domnieval, že spôsob vedenia obhajoby zo strany obhajkyne je nedostatočný, a teda že týmto spôsobom dochádza k porušeniu jeho základných ústavných práv, mohol na uvedené upozorniť okresný súd (žiadosť o oslobodenie ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovania podľa § 43 Trestného poriadku). Okresný súd tak mohol predmetný stav nezákonnosti napraviť oslobodením ustanovenej obhajkyne od povinnosti obhajovania z dôvodu neplnenia povinností a následným ustanovením nového obhajcu.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

11. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

12. Z uvedeného ustanovenia vyplývajú tri podmienky, ktorých kumulatívne splnenie je potrebné na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak čo i len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

13. O zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti pôjde, okrem iného, vtedy, keď nie je daná právomoc ústavného súdu, keď je ústavná sťažnosť oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, teda v prípadoch, keď by bola ústavná sťažnosť odmietnutá, aj keď by bol sťažovateľ zastúpený advokátom.

14. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej neprípustnosti, nie je splnená podmienka na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu preto nevyhovel.

15. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu